

Arrest

nr. 263 901 van 19 november 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. LENS *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 7 juli 2020, diende op 23 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 15 juli 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/07/2020

Overdracht CGVS: 16/09/2020

U had een persoonlijk onderhoud met een ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 25 mei 2021, van 14u10 tot 18u27, bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is. Uw advocaat, meester Guy MANDAKA NGUMBU loco meester Christophe DESENFANS, was bij dit persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Bagadi-clan te behoren. U bent afkomstig uit Mogadishu, waar u woonde tot uw vertrek uit Somalië.

Eind 2007 was u aan het aan het werk als straatverkoper toen iemand een handgranaat gooide naar Somalische soldaten die de wacht hielden aan een kruispunt. U zag verschillende mannen weggrennen die u herkende uit uw wijk. Eén van hen had nog een bom in zijn hand. In paniek rende u ook weg, waarop u door soldaten werd tegengehouden en mishandeld. U kon hen overtuigen dat u geen dader was en stelde voor om hen naar het huis van de werkelijke daders te brengen. Daar aangekomen, openden de daders van de aanslag het vuur op de soldaten, die daarop begonnen terug te schieten. In het tumult kon u ontsnappen. U was bang om naar huis te keren en verschuilde zich bij een vriend. Na enkele uren belde u uw moeder die u zei dat twee van de daders, D. I. en F., doodgeschoten waren door de soldaten. De broer van D., Im., en nog enkele mannen waren langsgesegaan bij uw moeder om haar te vragen waar u was. Hierna besloot u het land te ontvluchten. De vriend waarbij u verbleef bracht u in contact met een familielid die u naar Zuid-Afrika kon brengen. U aanvaardde het voorstel en verliet Somalië voor Zuid-Afrika.

Op 22 juli 2008 kreeg u in Zuid-Afrika de vluchtelingenstatus toegekend, geldig tot 20 oktober 2020.

Uit angst dat de familieleden van de omgekomen jongens wraak zouden nemen, verlieten uw twee broers Somalië in 2008. Uw broer O. ging naar een verre oom in Nairobi, Kenia en uw broer M. vestigde zich ook in Zuid-Afrika. Uw twee zussen vertrokken in 2010 naar Merca in Lower Shabelle om bij familie van hun vader te gaan wonen.

In Kaapstad huwde u met de Somalische M. A. S., van wie u in 2016 scheidde. Met haar kreeg u twee kinderen, Ay. en As. In maart 2017 huwde u met S. M. H., een lid van de Abgal-clan. Met haar kreeg u ook twee kinderen, H. en I.

In april 2019 keerde uw broer M. terug naar Somalië vanwege het geweld in Zuid-Afrika. In juli 2019 keerde hij terug naar het ouderlijk huis, waar hij door Im. I. en enkele mannen neergeschoten werd.

Wegens het geweld waar u en uw stiefzoon in uw winkel mee te maken kregen, besloot u zelf ook Zuid-Afrika te verlaten op 6 februari 2020. Door de moord op uw broer keerde u niet terug naar Somalië, maar regelde u een tocht naar Europa. Op 7 juli 2020 kwam u aan in België, waar u op 23 juli 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Somalië vreest u gedood te worden door de familie van Im. I. U bent ook bang dat u niet zal kunnen samenleven met uw vrouw in Somalië omdat haar familie het huwelijk niet aanvaardt wegens uw clan-affiliatie.

Uw huidige echtgenote verblijft momenteel samen met jullie kinderen en uw stiefzoon bij haar moeder in Rage Ele in Middle Shabelle. Uw eerste echtgenote bevindt zich met jullie kinderen in Galgub, tevens in Middle Shabelle.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een originele vluchtelingenkaart afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 18.10.2016; een kopie van een voorlopig rijbewijs afgegeven door de gemeente Mossel Bay op 11.10.2013; een kopie van een rijbewijs afgegeven in Zuid-Afrika op 12.10.2013; een kopie van een rijbewijs afgegeven in Zuid-Afrika op 31.08.2018; een kopie van een geboorteakte van uw dochter Ay., afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 01.03.2013; een kopie van een geboorteakte van uw dochter As., afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 17.03.2015; een kopie van een geboorteakte van uw zoon H., afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een geboorteakte van uw stiefzoon M., afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een verblijfsvergunning

van uw vrouw S., afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 16.08.2018; een foto van een beenwonde.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw problemen met uw buurjongen Im. I. niet geloofwaardig werden bevonden en u bijgevolg niet aannemelijk maakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, evenmin dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Zo kan er in de eerste plaats geen geloof worden gehecht aan het concrete incident waarbij verschillende jongens uit uw buurt door militairen werden gedood nadat u hen als daders van een aanslag had aangeduid en dat aan de basis ligt van uw problemen en uw vertrek uit uw land zou liggen.

Eerst en vooral is het niet geloofwaardig dat u, een straatverkoper die met zijn handwagen was weggevlucht en zich schuil hield voor het geweld, door de militairen als dader werd geïdentificeerd (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 25.05.2021 (verder CGVS), p. 21). Gevraagd waarom ze dachten dat u deel uitmaakte van de groep die hen aanviel, antwoordt u dat u het niet weet en het misschien te maken had met de angst op uw gezicht (CGVS, p. 22). Gevraagd of de soldaten ook andere mensen aanhielden die bang waren, antwoordt u dat u op dat moment niemand anders zag (CGVS, p. 22). Bovendien is het treffend dat u stelt dat de militairen, die u nochtans beschouwden als dader van de aanslag die zonet op hen werd gepleegd, niet naar uw persoonlijke informatie vroegen (ibid.). Ook is het vreemd dat u hen zo snel kon overtuigen van het feit dat u niet de dader was. Gevraagd hoe u ze kon overtuigen stelt u louter dat u een jonge jongen was toen en dat u huilde, hen 'nonkel' noemde en smeekte om u niet te doden. U stelt dat ze de druk lieten vallen toen u hen vertelde dat u hen naar het huis zou leiden (ibid.)? Indien u door de militairen werkelijk als dader van de aanslag werd aanzien, is het bijzonder vreemd en ongeloofwaardig dat u ze van uw onschuld wist te overtuigen louter door even te huilen en te smeken en dat ze u zomaar zouden geloven toen u zei dat u hen naar de werkelijke daders zou leiden.

Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over hoelang u na dit incident nog in Somalië hebt verbleven. Zo verklaart u bij de DVZ dat het incident zich voordeed eind 2007 en dat u Somalië verliet in april 2008 (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 14.09.2020, punt 3.5 en zie verklaring DVZ dd. 14.09.2020, punt 10 en 32). Dit betekent dus dat u nog verschillende maanden na het incident in Somalië zou hebben verbleven. Voor het CGVS geeft u echter aan dat u Somalië in december 2007 hebt ontvlucht nadat u na het incident, dat tevens plaatsvond eind 2007, één week bij een vriend doorbracht (CGVS, p. 9, 10 en 18). Het gegeven dat uw verklaringen over hoelang u na het incident dat de oorzaak is van uw problemen in Somalië en uw verzoek om internationale bescherming in België nog in uw thuisland hebt verbleven in dergelijke mate uiteen lopen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot deze problemen in ernstige mate.

Daarenboven is het vreemd dat uw broer M. nog enkele maanden in Somalië bleef voor hij medio 2008 Somalië het land verliet om net als u naar Zuid-Afrika te gaan (CGVS, p. 24). Aangezien hij vreesde om ook het slachtoffer te worden van uw vervolgers, is het vreemd dat hij niet ook al meteen het land verliet toen u dat deed.

Daarnaast is het vreemd dat uw belagers maar één keer bij uw moeder thuis zijn langsgesproken, op de dag van het incident in december 2007, en dat zij vervolgens wegbleven tot juli 2019 (CGVS, p. 24). Indien zij werkelijk naar u of uw broers op zoek waren, is het vreemd dat ze niet vaker langskwamen. Uw moeder hoorde van uw burens dat zij nog steeds naar u op zoek waren, maar uw verklaringen hierover zijn ook niet geheel coherent. Zo stelt u eerst dat de bedreigingen via de burens de laatste jaren voor 2019 sterk verminderd waren om vervolgens te stellen dat er helemaal geen bedreigingen meer waren de laatste jaren, waardoor uw broer dacht dat het veilig was om terug te keren na zijn problemen in Zuid-Afrika (CGVS, p. 29 en 30).

Bovendien legt u geen enkel bewijs neer van de moord op uw broer en zijn uw verklaringen in verband hiermee louter blote beweringen. Gevraagd of uw moeder naar de autoriteiten stapte na de moord op uw broer, stelt u vreemd genoeg dat ze dit niet deed (CGVS, p. 28). Aangezien Mogadishu onder controle van de Somalische autoriteiten staat (zie infra) is het vreemd dat de Somalische autoriteiten de moord op uw broer niet hebben onderzocht en dat uw moeder bij hen geen bescherming zocht. Ook is het vreemd dat u stelt dat er geen mogelijkheid was om uw moeder te helpen bij bemiddeling tussen de clans aangezien uit de rest van uw verklaringen blijkt dat u in Somalië wel degelijk over mannelijke familieleden beschikt, namelijk de ooms van uw zussen, die haar overigens op heden ook financieel bijstaan (CGVS, p. 18-19). Er kan dan ook redelijkerwijze worden verondersteld dat zij uw moeder ook zouden kunnen helpen om te bemiddelen met de clan waarmee jullie problemen hebben.

Ook worden er vraagtekens gesteld bij de situatie van uw moeder als alleenstaande vrouw in Mogadishu. U verklaart dat uw moeder sinds de dood van uw stiefvader in 2010 niet hertrouwd is en alleen woont in het huis van uw vader in Tokyo, een buitenwijk van Mogadishu (CGVS, p. 11). U verklaart dat u haar hielp vanuit Zuid-Afrika en dat ze nu geholpen wordt door de ooms van uw zussen die haar geld opsturen vanuit Qoryooley, Middle Shabelle (CGVS, p. 18-19). Het is vreemd dat uw moeder besliste om alleen achter te blijven in dezelfde wijk als uw vervolgers, terwijl de rest van de familie vertrok. U en uw broer M. vluchtten naar Zuid-Afrika in 2007-2008, uw broer O. blijft sinds 2008 vast bij een oom in Nairobi, Kenia (CGVS, p. 26 en 27) en uw zussen F. en N. blijven sinds 2010 bij familie van hun vaderskant in Merca, Lower Shabelle (CGVS, p. 12). Als u gevraagd wordt waarom uw moeder dan zelf in Mogadishu blijft terwijl de rest van het gezin vertrok, antwoordt ze dat ze een oude vrouw is, dat ze nergens anders heen kan en dat er ooit nog gevechten zijn uitgebroken in de stad en dat jullie toen ook niet zijn weggevlucht (CGVS, p. 29). Indien u en uw familie werkelijk vervolgd worden door een familie uit de buurt, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat ook uw moeder niet op deze plaats zou blijven wonen maar ook elders hulp zou zoeken, zeker aangezien er een familiaal netwerk beschikbaar was op andere plaatsen dat, door andere van uw gezinsleden op te vangen, bereid was en in de mogelijkheid verkeerde om haar bij te staan. Het feit dat zij desondanks al die tijd in Mogadishu is blijven wonen, relativeert verder de vrees voor vervolging die u en uw familieleden in Mogadishu koesteren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de problemen die tot uw vertrek uit Somalië zouden hebben geleid.

Daarnaast stelt u dat u het slachtoffer bent van discriminatie wegens uw toebehoren aan een minderheidsclan. Gevraagd hoe u precies werd gediscrimineerd, verwijst u naar een incident waarbij jongeren van de meerderheidsclan Habar Gidir naar uw huis gingen om jullie fysiek aan te vallen. Uw zus raakte daarbij gewond, maar uw moeder slaagde erin het incident te doen stoppen door clanbemiddeling (CGVS, p. 8). Gelet uit uw verklaringen blijkt dat het om een eenmalig incident, dat u bovendien niet hebt aangehaald in het kader van uw interview bij de DVZ, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat uit dit incident blijkt dat u als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ook verklaart u dat u werd bedreigd door de familieleden van een Habar Gidir-meisje met wie u een relatie had (CGVS, p. 8). U stopte de relatie omdat u vreesde voor uw leven (CGVS, p. 8). Gelet op het feit dat u al sinds 2007 weg bent uit Somalië en uit uw verklaringen niet blijkt dat u nadat u de relatie met dit meisje stopzette nog problemen hebt gehad met deze familie, kan bezwaarlijk gesteld worden dat uw vrees nog actueel is.

Voor wat betreft de problemen die u vreest met uw huidige schoonfamilie wegens uw toebehoren tot een minderheidsclan dient dan weer te worden opgemerkt dat uw verklaringen hypothetisch en niet concreet zijn. Zo stelt u dat de familie van uw echtgenote S. niet akkoord ging met het huwelijk, maar aangezien jullie op dat moment in Zuid-Afrika waren, konden jullie toch trouwen (CGVS, p. 8, 30).

Ondertussen zijn jullie al enkele jaren gehuwd en hebben jullie samen twee kinderen. U geeft zelf ook aan een goede relatie te hebben met uw vrouw (CGVS, p. 8). Als u gevraagd wordt wat u denkt dat er nu zou gebeuren tussen u en uw schoonfamilie bij een terugkeer naar Somalië, antwoordt u dat jullie trouwden in Zuid-Afrika, daar samen leefden en dat jullie niet in Somalië waren (CGVS, p. 30). Als wordt opgemerkt dat uw vrouw toch in Somalië is en als wordt gevraagd of zij bedreigingen ontving of al iets gehoord heeft, dan antwoordt u enkel dat ze niet op goede voet staat met haar familie en dat een familielid van uw vrouw ontvoerd werd door Al-Shabaab (CGVS, p. 31). Gevraagd wat er nu concreet zou gebeuren tussen u en uw schoonfamilie als u zou terugkeren, kan u enkel antwoorden dat u in het verleden al een gelijkaardige ervaring had, dat u uw vrouw zou kunnen verliezen en dat u iets zou kunnen aangedaan worden. U geeft zelf aan geen contact meer te hebben met uw schoonfamilie, behalve met uw schoonmoeder die het huwelijk wel aanvaardt (CGVS, p. 31). U maakt uw vrees bijgevolg niet concreet en specificeert niet welke problemen u precies zou ondervinden als gevolg van uw huwelijk met iemand van een meerderheidsclan bij een terugkeer naar Somalië. Bijgevolg blijkt ook hieruit geen vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in mindere mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld

onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de door u neergelegde documenten (een originele vluchtelingenkaart afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 18.10.2016; een kopie van een voorlopig rijbewijs afgegeven door de gemeente Mossel Bay op 11.10.2013; een kopie van een vast rijbewijs afgegeven door Zuid-Afrika op 12.10.2013; een kopie van een vast rijbewijs afgegeven door Zuid-Afrika op 31.08.2018; een kopie van een geboorteakte van uw dochter Ay. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 01.03.2013; een kopie van een geboorteakte van uw dochter As. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 17.03.2015; een kopie van een geboorteakte van uw zoon H. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een geboorteakte van uw stiefzoon M. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een verblijfsvergunning van uw vrouw S. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 16.08.2018 en een foto van een beenwonde) dient te worden vastgesteld dat deze documenten enkel informatie bevatten omtrent de nationaliteit, identiteit, herkomst en verblijfplaatsen van u en uw familieleden, gegevens die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Voor het overige bevatten ze geen enkele informatie over de door u aangehaalde asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Hij stelt dat artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet werd geschonden omdat er geen rekening werd gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd. De commissaris-generaal begaat hier een manifeste appreciatiefout door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (RvS 18 maart 2002, nr. 104 820) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten. Tevens miskent de commissaris-generaal de notie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

- Onder “A. TOEKENNING VAN DE VLUCHTELINGSSTATUS OF DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING OP BASIS VAN ZIJN PERSOONLIJKE PROBLEMEN”, gaat verzoeker eerst in op de kwalificatie voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (punt 1). Daarna bespreekt hij de geloofwaardigheid van zijn relaas wat zijn problemen met de familie van Im. I. betreft (punt 2). In een derde punt gaat hij in op de gegrondheid van zijn vrees voor discriminatie omwille van zijn clan-affiliatie (punt 3). Tot slot gaat hij in op zijn vrees voor zijn schoonfamilie (punt 4).

Verzoeker gaat vooreerst in op de elementen die ervoor zorgen dat hij *“een reëel risico loopt tot vervolging in de zin van Artikel 48/3 of tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet”* (punt 1).

Verzoeker heeft zijn land verlaten, omdat hij vreesde te worden vermoord door de familie van Im. I. Hij vreest ook, in geval van terugkeer, problemen met zijn schoonfamilie te ontmoeten, en ook in het algemeen, wegens zijn clan-affiliatie. De vrees voor vervolging van de verzoeker is gebaseerd op het behoren van de verzoeker aan een etnische groep. Verzoeker werd gediscrimineerd wegens zijn clan-affiliatie. Het is aannemelijk dat hij ook problemen zou kunnen ondervinden wegens zijn relatie met iemand van een andere clan. De clanstructuren spelen van oudsher een essentiële en centrale rol in de Somalische samenleving. De groepsidentificatie met de clan, alsook de daarmee gepaard gaande loyaliteit vormt tot op heden nog altijd de kern van de sociale en maatschappelijke organisatie in Somalië (RvV 12 augustus 2019, nr. 224 844). Met het oog op de subsidiaire beschermingsstatus, steunt het verzoekschrift op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt zijn vrees om te worden vermoord door de familie van Im. I., zoals zijn broer in 2019.

Inzake punt 2, de geloofwaardigheid van zijn relaas wat zijn problemen met de familie van Im. I. betreft, meent verzoeker dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Op basis van zijn verklaringen, betoogt hij ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek aannemelijk te maken en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn immers voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Het risico objectief primeert op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas (RvS 21 februari 2002, nr. 103 869; RvV 6 mei 2010, nr. 43 080).

Aangaande het gedrag van de soldaten brengt verzoeker de situatie in Somalië in Mogadishu in 2007 in herinnering. Samengevat is de situatie in 2007 in Mogadishu catastrofaal, waardoor veel burgers op de vlucht slaan. Deze context is van fundamenteel belang om het gedrag van de soldaten ten aanzien van verzoeker te begrijpen. De bestreden beslissing heeft hiermee geen rekening gehouden. Uit de verslagen opgenomen in het verzoekschrift blijkt immers dat strijdkrachten en gewapenden groeperingen willekeurige aanvallen uitvoeren die slachtoffers onder de burgerbevolking maken. Uit de vermelde verslagen blijkt ook uit dat dat burgers het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. Ten eerste, gelet op de gespannen context en de objectieve informatie over willekeurige arrestaties, is het dus niet onwaarschijnlijk dat verzoeker door de Somalische strijdkrachten is gearresteerd. Hij bevond zich helaas nog steeds in de nabijheid van de plaats van een aanval. Zijn mishandeling komt overeen met de beschikbare informatie. Gezien de context en de methoden van de strijdkrachten, is het ook aannemelijk dat zij zijn identiteit niet vragen.

Uit de informatie blijkt duidelijk dat de arrestaties willekeurig zijn en in strijd met het internationaal humanitair recht. Er wordt duidelijk niet gestreefd naar een onpartijdig gerechtelijk onderzoek, maar alleen naar ontwapening en arrestatie van eenieder die ervan verdacht wordt lid te zijn van de gewapende groeperingen, ten einde deze buiten werking te stellen. De identiteit van de gearresteerde personen is niet de eerste zorg van de strijdkrachten. Ten tweede, in dezelfde zin, is het niet onwaarschijnlijk dat de soldaten hem "besloten" te geloven dat hij hen naar de werkelijke daders zou leiden. In verband met dit punt verwijst de bestreden beslissing naar de verklaringen van verzoeker. Volgens de bestreden beslissing "is het bijzonder vreemd dat u ze van uw onschuld wist te overtuigen louter door even te huilen en te smeken." Echter heeft verzoeker niet gezegd dat hij ze van zijn onschuld wist te overtuigen louter door even te huilen en te smeken. Het blijkt duidelijk uit verzoekers verklaringen, dat het beslissende element was toen verzoeker tegen hen vertelde dat hij naar het huis van de werkelijke daders zou kunnen leiden, niet het feit dat hij aan het huilen of smeken was. De commissaris-generaal doet hier een verkeerde lezing van zijn verklaringen. Dan, wat het feit betreft dat zij hem besloten te geloven, benadrukt verzoeker eerst dat hij alleen veronderstellingen kan maken. Verzoeker kreeg immers geen uitleg van de soldaten. Uit hun gedrag kan het echter niet worden besloten dat zij verzoeker als onschuldig beschouwden, integendeel tot wat in de bestreden beslissing wordt geschreven. Het kan ook niet worden besloten dat zij hem echt geloven. Bovendien hebben zij verzoeker niet direct vrijgelaten. Zij namen hem mee naar het huis van de daders. Indien verzoeker de verkeerde informatie had verstrekt, bestond het risico dat hij nog meer zou worden mishandeld door de overheden. Rekening houdend met de veiligheidssituatie en de bovenstaande elementen, waaronder het feit dat hij onder arrest was (fysieke controle), is verzoeker van mening dat het niet onwaarschijnlijk is dat de soldaten met verzoeker naar het beweerde huis van de daders besloten te gaan, om te zien of hij de waarheid vertelde. De bestreden beslissing is niet alleen subjectief, maar houdt ook geen rekening met de volatiele situatie in Mogadishu in 2007. Verzoeker heeft een gedetailleerd relaas van de feiten gegeven, niet alleen gedurende het vrij relaas maar ook gedurende de verdiepende vragen, rekening houdend met het feit dat de feiten dateren van 12 jaar geleden.

Aangaande de datum van zijn vertrek, bevestigt verzoeker zijn verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, namelijk dat hij eind 2007 uit Somalië is vertrokken. Hij wenst eerst te benadrukken dat er niets over de precieze datum van vertrek staat in de CGVS-vragenlijst, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij begrijpt niet waarom de bestreden beslissing naar die vragenlijst verwijst. Verzoeker is niet zeker wat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 september 2020 gebeurde, hetzij een misverstand tussen hem en de ambtenaar, hetzij een vergissing van verzoeker of van de Dienst Vreemdelingenzaken in de transcriptie van zijn verklaringen. Volgens verzoeker is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouds plaatsvonden. Het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken moet niet zo strikt worden gelezen. De omstandigheden van het onderhoud zijn heel vaak moeilijk, frustrerend (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Bovendien hebben verzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en zien ze niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijsten kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het voorleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder deze te lezen (bijvoorbeeld de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun advocaat tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is verzoeker van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. Er moet worden opgemerkt dat het niet de eerste vergissing in het verslag zou zijn. De vermeende tegenstrijdigheid kan opnieuw op vraag 32 worden terugvonden, omdat de ambtenaar het vorige antwoord van verzoeker / misverstand zeer waarschijnlijk automatisch heeft overgeschreven. Verzoeker wenst toe te voegen dat hij ongeveer drie maanden nam om Zuid-Afrika te bereiken, wat overeenkomt met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Hij bleef echter weg van het dichtstbijzijnde vluchtelingencentrum van de Departement van Binnenlandse Zaken (Home Affairs) dat in Cap Town ligt. Inderdaad Mossel Bay, waar verzoeker verbleef, is ongeveer 390 km ver van Cap Town. De andere vluchtelingencentra zijn nog verder weg dan Kaapstad (<http://www.dha.gov.za/index.php/contact-us/refugee-centres>). Hij ging daar meerdere keren om een asielverzoek in te dienen, maar er waren veel andere asielzoekers en hij moest verschillende keren naar zijn woonplaats terugkeren zonder asiel te hebben kunnen aanvragen. Toen hij erin slaagde zijn asielverzoek te laten registreren, was het al juni 2008.

Verzoeker betreurt dat hij niet verder werd ondervraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze verklaringen komen immers overeen met een vertrek in december 2007 en een reis van 3 maanden.

Aangaande het vertrek van zijn broer, betreurt verzoeker een gedeeltelijke lezing van zijn verklaringen, alsook een onvoldoende onderzoek van dit punt. Er werden immers slechts twee vragen gesteld. Verzoeker kreeg niet de mogelijkheid om dit punt verder uit te leggen. Met extra vragen, zou verzoeker hebben uitgelegd dat zijn broer niet genoeg geld had om het land te verlaten. Verzoeker had ook geen geld, maar hij kreeg de mogelijkheid om het land te verlaten dankzij een overeenkomst met iemand die een winkel had. Deze man had echter geen twee mensen nodig om in zijn winkel te werken, noch had hij het geld om twee mensen mee te nemen. Dus zijn broer had niet dezelfde kans. Deze beslissing betekent echter niet dat hun vrees niet ernstig was. Zij waren bang, maar zijn broer kon niks anders doen dan in Somalië blijven om genoeg geld te verzamelen om de reis te betalen. Dat het kan worden verwacht van verzoeker en zijn broers dat ze het land zo snel mogelijk verlaten, betekent niet dat verzoeker geen goede redenen naar voren kan brengen om uit te leggen dat een van zijn broers niet op dezelfde dag vertrokken is. *In casu* is de bovenstaande reden (het gebrek aan geld) aannemelijk. Het feit dat zijn broer het land niet onmiddellijk verliet, maar in juni 2008, kan dus hen niet worden verweten.

Uit de antwoorden van verzoeker blijkt duidelijk dat de broers van verzoeker "*niet meer naar huis sindsdien*" zijn gegaan. Zoals gezegd bij tijdens het persoonlijk onderhoud, waren de broers niet thuis op het moment van het bezoek en had zijn moeder ook met de broers gesproken nadat zij met verzoeker had besproken. Voor de duidelijkheid wenst verzoeker toe te voegen dat zijn broer onmiddellijk Mogadishu heeft verlaten en naar Lower Shabelle is gegaan, om het risico tijdelijk te verminderen. Het feit dat zijn broer niet meer naar huis ging nadat de vervolgers kwamen, is een belangrijk element in de beoordeling van zijn gedrag, en dus van zijn vrees. Het werd jammer genoeg niet in aanmerking genomen door de bestreden beslissing, terwijl dit wijst op een zekere voorzichtigheid van de broer. Het vermindert in ernstige mate de kritiek dat hij het land niet onmiddellijk heeft verlaten.

Aangaande het gedrag van zijn belagers, betwist verzoeker deze subjectieve beoordeling betreffende het gedrag dat van zijn belagers kan worden verwacht. Zoals uitgelegd door verzoeker, gingen zijn belagers een eerste keer naar zijn moeder thuis. Zij bracht hen op de hoogte dat verzoeker niet thuis was. Aangezien de belagers en de familie van verzoeker in dezelfde buurt wonen, is verzoeker van mening dat het niet bijzonder nodig was dat de vervolgers zijn moeder af en toe kwamen opzoeken om te controleren of verzoeker of zijn broers waren teruggekeerd. Het is immers overduidelijk dat indien verzoeker of zijn broers hadden besloten weer in de buurt te gaan wonen, zij daarvan op enig moment op de hoogte zou zijn geweest. Het is immers duidelijk dat verzoeker niet van plan was de rest van zijn leven ondergedoken te leven in het huis van zijn moeder. Het feit dat zijn broer uiteindelijk na zijn terugkeer in Mogadishu werd vermoord, is een duidelijke aanwijzing dat tenzij verzoeker verborgen bleef, hij zijn aanwezigheid niet voor hen zou kunnen verbergen. Verzoeker betwist derhalve de conclusie van de bestreden beslissing dat van de vervolgers kan worden verwacht dat zij verzoekers moeder punctueel zouden bezoeken, des te meer dat zij ook in de buurt over verzoekers vroegen. Wat de beweerde tegenstrijdigheid betreft, vindt verzoeker bovendien dat de beoordeling van de bestreden beslissing te streng is. Het is niet omdat er de laatste jaren geen bedreigingen meer zijn geweest, dat het niet juist is om te zeggen dat de bedreigingen zijn afgenomen. Het verdwijnen van bedreigingen komt overeen met een afname in de afgelopen jaren ten opzichte van voorgaande jaren. De bestreden beslissing speelt veel te hard met woorden en vindt een tegenstrijdigheid waar er geen is. Verzoeker wenst uit te leggen dat zijn broer problemen in Zuid-Afrika had. Hij ging liever naar Somalië terug. Hij dacht dat hij in 2019 uiteindelijk kon terugkeren, zelfs als hij niet zeker was dat het volledig veilig was. In de jaren vóór 2019, had de moeder van verzoeker immers niets gehoord van haar huren. Zoals gezegd door verzoeker: "*enkel nadat mijn broer vermoord werd zeiden mijn burens aan mijn moeder dat ze mij zochten*". In de jaren vóór 2019 ging dus de dreiging wel omlaag. Verzoeker heeft echter niet gezegd dat er geen dreiging of bedreiging was, omdat zij niet zeker waren dat het volledig veilig was. Dan werd verzoeker expliciet gevraagd of er bedreigingen werden uitgewisseld. Verzoeker antwoordde op die vraag negatief omdat zijn moeder immers niets van de burens in de laatste jaren had gehoord. Hij vraagt dus zichzelf af of er geen misverstand is over de gebruikte termen ("*bedreigingen*").

Aangaande de bescherming door de overheden of de clanouderen, wenst verzoeker een bewijs van de dood van zijn broer neer te leggen (stuk 20) met vertaling. Toen verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zei dat er geen bewijs was, meende hij dat hij geen bewijs bij hem had. Nadat hij de negatieve beslissing heeft gekregen, heeft hij contact opgenomen met zijn moeder. Hij vroeg haar of er een officieel document zou zijn. Haar moeder ging naar het politiestation om het verslag te vragen. Verzoeker betreurt de laattijdige neerlegging van dit document, maar was zelf niet op de hoogte van het bestaan van een dergelijk document.

Verzoeker benadrukt dat zijn moeder geen problemen met de vervolgers had gedurende 12 jaren. Zij had dus geen bijzondere reden om voor haar eigen veiligheid te vrezen. Het motief van de bestreden beslissing dat het vreemd is *“dat uw moeder bij hen geen bescherming zocht”* is dus ongegrond. Dat het vreemd is dat *“de Somalische autoriteiten de moord op uw broer niet hebben onderzocht”*, merkt verzoeker op dat dit onderwerp helemaal niet werd bevestigd, behalve een enige vraag in dit verband. Dit betekent niet dat de autoriteiten geen onderzoek deden. Bovendien wenst verzoeker zijn verklaringen te verduidelijken. Hij bedoelde dat zijn moeder geen klacht heeft ingediend, omdat zij bang was dat deze familie een band met Al-Shabaab had. Haar identiteit en de omstandigheden van de dood werden echter vastgesteld door de politie (stuk 20). Dit sluit dus een onderzoek niet uit. De grieven van de bestreden beslissing zijn opnieuw gebaseerd op elementen die onvoldoende werden onderzocht. In ieder geval zou de afwezigheid van een onderzoek door de Somalische overheid wel aannemelijk kunnen zijn, gezien de situatie van de Somalische Staat die al moeite heeft om de bevolking te beschermen tegen de aanslagen gepleegd door Al-Shabaab. Dat Mogadishu onder de controle van de Somalische autoriteiten staat, heeft echt geen verband met de effectiviteit van de Somalische politie om alle incidenten te onderzoeken. Waar er redelijkerwijze kan worden verondersteld dat zijn moeder hulp van de ooms van verzoekers zussen zou hebben kunnen krijgen om een bemiddeling te doen, merkt verzoeker eerst op dat de *protection officer* in dit verband niet de kans heeft gegeven aan verzoeker om zich over dit punt uit te spreken. Dit strookt niet met artikel 17, § 2, van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Aangezien de bestreden beslissing op dit punt is gebaseerd, zou het des te belangrijker zijn geweest om de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud rechtstreeks te confronteren en hem op zijn minst uit te leggen wat er in zijn antwoord op het spel stond. Opnieuw werd een overhaaste conclusie gemaakt in de bestreden beslissing, zonder aangepast onderzoek van verzoekers familiale situatie. De vraag was of *“er bemiddeld tussen de clans”* werd. Op die vraag heeft verzoeker negatief geantwoord. De vraag was niet of de moeder van verzoeker hulp voor een bemiddeling vroeg. Dat er geen bemiddeling werd, betekent niet dat de moeder geen hulp voor een bemiddeling heeft gevraagd. Wat verzoekers verklaringen betreft dat zijn moeder niemand heeft om haar te helpen, stelt verzoeker dat zijn moeder geen goede relatie met haar familie heeft. Zij kan dus niet op haar eigen familie rekenen. De ooms van zijn zussen zijn ooms aan vaderskant (broers van de vader van zijn zussen). Ze zijn dus geen directe familie van zijn moeder of van verzoeker. Zijn moeder heeft niet veel contact met hen sinds de dood van haar echtgenoot in 2010. Niet alleen helpen ze haar op een tijdelijke manier en geven haar niet zoveel, maar ze wonen ook niet in Mogadishu. Verzoeker heeft duidelijk uitgelegd dat hij zijn moeder financieel steunde tot zijn vertrek naar Europa. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij degene is met de problemen, en dat hij tot een minderheidsclan behoort. Het is meer dan begrijpelijk dat verzoeker en zijn moeder van mening waren dat de ooms niet zouden willen tussenkomen om problemen te vermijden met een andere meerderheid clan, des te meer voor iemand uit een minderheidsclan. Gezien de bovenstaande context, zijn de verklaringen van verzoeker coherent en gegrond. Gezien de bovenstaande context, dacht verzoeker, alsook zijn moeder, immers terecht dat zijn moeder geen hulp voor een bemiddeling zou krijgen indien zij het vroeg. Het feit dat zij geen hulp voor een bemiddeling zou hebben gevraagd, kan hen daarom ook niet worden verweten.

Aangaande de situatie van zijn moeder, benadrukt verzoeker een verkeerde lezing van zijn verklaringen in de bestreden beslissing. Zijn zussen zijn immers niet vertrokken wegens verzoekers problemen, maar wegens de gevechten in Mogadishu in 2010. Uit verzoekers verklaringen blijkt dus duidelijk dat het probleem tussen verzoeker en de andere familie, de vrouwen van zijn familie niet treft. In de Somalische context, is dit aannemelijk. Aangezien zijn moeder hulp van verzoeker en zijn broers kreeg, besloot zij alleen in Mogadishu te blijven. Het feit dat *“er een familiaal netwerk beschikbaar was op andere plaatsen”* is niet pertinent. Ter volledigheid, hoewel het netwerk belangrijk zou zijn, was het voor verzoekers moeder niet zo gemakkelijk om hulp te krijgen. Zij hadden niet genoeg geld opdat iedereen kon vertrekken. Bovendien heeft zijn moeder geen goede relatie met haar eigen familie. Wat de familie van haar echtgenoten betreft, zijn ook de contacten beperkt. Zij heeft geen contact met de familie van haar eerste echtgenoot. De familie van haar tweede echtgenoot heeft de zussen van verzoekers ontvangen, omdat zij een directe familiale band hadden, maar de situatie is anders voor verzoekers moeder. Ze aanvaardden geld te sturen, maar dat was een tijdelijk oplossing. De oom in Nairobi is geen oom maar een vriend van verzoekers vader die voor zijn broer O. zorgde sinds die jong is. Het was echter onmogelijk voor hem om iedereen te ontvangen.

In punt 3, over de gegrondheid van zijn vrees voor discriminatie wegens zijn clan-affiliatie, stelt verzoeker dat het feit dat hij tot een minderheid clan behoort niet wordt betwist. Het argument in de bestreden beslissing dat het om een eenmalig incident ging, is een partijdige en verkeerde lezing van verzoekers verklaringen.

Tijdens het persoonlijk onderhoud heeft verzoeker immers drie precieze incidenten opgegeven. Deze drie incidenten waren echter slechts voorbeelden van discriminatie.

Dat hij geen risico meer loopt wegens zijn vorige relatie, is *in casu* niet pertinent. Verzoeker heeft immers niet gezegd dat hij een vrees ten aanzien van die familie had, maar heeft over die relatie besproken om de discriminatie aan te tonen. Voordat hij deze drie voorbeelden gaf, had hij al gezegd dat hij niet veel contact met andere jongeren had. Hij heeft ook verder uitgelegd dat zijn moeder geen goede relatie met haar familie had wegens haar huwelijk met verzoekers vader. Er waren veel andere incidenten (vooral pesterijen), maar het was onmogelijk voor verzoeker om alles te vertellen. Hij heeft dus drie voorbeelden gegeven, zonder te begrijpen dat van hem werd verwacht dat hij over alle incidenten vertelt (wat onmogelijk is). Als gevolg heeft hij geen andere voorbeelden gegeven toen hem een zeer vage vraag werd gesteld. In dit verband merken we op dat in de bestreden beslissing vooral spontane en misschien emotionele verklaringen van verzoeker werden verwacht. Het criterium van de spontaniteit is echter slechts één van de indicatoren om de geloofwaardigheid van de verklaringen van een verzoeker te beoordelen. Verzoeker heeft bij aanvang van de procedure wel gezegd dat hij soms gediscrimineerd werd op basis van zijn clan. Hij heeft geen details gegeven, omdat hij niet hierover werd bevraagd, en deze incidenten niet aan de basis lagen van zijn vertrek. De bestreden beslissing lijkt te impliceren dat verzoeker geen risico loopt in geval van terugkeer omdat het om een eenmalige gebeurtenis gaat. Het gaat evenwel niet over een eenmalig incident. Verzoeker citeert nog uit UNHCR's Handbook (nrs. 38, 43, 45, 53-54 en 79). Zoals eerder geschreven, waren er meerdere incidenten van discriminatie. Het moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing de verschillende incidenten van discriminatie niet betwist. In dit verband merkt verzoeker op dat de beoordeling van de vervolging een volledige analyse zijn. De volledige analyse is belangrijk onder andere omdat de vervolging een combinatie van daden kan zijn. In het algemeen werden alleen bepaalde aspecten van het verhaal van verzoeker onderzocht, met de beoordeling dat ze individueel niet ernstig genoeg zijn om van vervolging te spreken. *In casu* heeft de discriminatie waarvan verzoeker, en meer in het algemeen de clans die tot een minderheid behoren, het slachtoffer zijn geworden, bij hem een aanzienlijk gevoel van onbehagen doen ontstaan, dat moet worden begrepen in het licht van de algemene context waarin het zich heeft voorgedaan. Verzoeker betreurt het dat deze vrees niet verder is onderzocht en dat het administratief dossier geen informatie ter zake bevat. Het is echter deze discriminatie die ten grondslag ligt aan de vrees van verzoeker voor zijn schoonfamilie.

In punt 4, aangaande zijn vrees ten aanzien van zijn schoonfamilie, herhaalt verzoeker zijn verklaringen aangaande zijn vrees in geval van terugkeer. Hij betwist het motief van de bestreden beslissing dat zijn vrees niet concreet zou zijn, omdat hij niet kan specificeren welke problemen hij precies zou ondervinden als gevolg van zijn huwelijk. Aangezien er nog niets is gebeurd, is het normaal dat verzoeker niet meer specifiek kan zijn. Verzoeker had bedreigingen vóór het huwelijk gekregen. Het is aannemelijk is dat hij geen verdere bedreigingen heeft gekregen omdat zij in Zuid-Afrika waren. Niet alleen kon de schoonfamilie niets maken tegen het huwelijk, maar het echtpaar drong zich ook niet op in een maatschappij waar de notie van clan van fundamenteel is. Dit betekent echter niet dat er geen risico meer bestaat. Het hele probleem van discriminatie is immers gebaseerd op de notie van clan en de opvatting van de samenleving in Somalië. Indien het echtpaar zou terugkeren naar de Somalische samenleving, zouden de problemen zich opnieuw voordoen, omdat zij zouden worden beschouwd als een inter-clanechtpaar. Dit huwelijk is in strijd met de wijze waarop de Somalische samenleving wordt opgevat. Het is dus zeer waarschijnlijk dat zij in Somalië opnieuw op problemen zouden stuiten. Als zijn vrouw nu geen problemen heeft, is dat alleen omdat hij er niet is. In de bestreden beslissing wordt in het geheel geen rekening gehouden met de culturele context van Somalië. Hierdoor heeft de bestreden beslissing een verkeerde beoordeling van de situatie gemaakt. De bestreden beslissing moet minstens worden vernietigd voor een onderzoek over het inter-clanhuwelijk in Somalië. Gezien de Somalische culturele context, en het bestaan van eerdere bedreigingen, meent verzoeker echter dat het risico van vervolging in geval van terugkeer naar Somalië hoog genoeg is om een bescherming te rechtvaardigen.

- Onder "*B. TOEKENNING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMING OP BASIS VAN DE VEILIGHEIDSSITUATIE IN MOGADISHU*", vraagt hij in ondergeschikte orde de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing heeft een gedeeltelijke of verkeerde lezing van de COI Focus van 29 juni 2021 en UNHCR's Guidelines gedaan, alsook of de beschikbare informatie. UNHCR beweert immers niet dat Mogadishu automatisch een goed vestigingsalternatief is. Verzoeker benadrukt dat Mogadishu geen veilig stad is en dat er nog veel leden van Al-Shabaab in Mogadishu aanslagen plegen. Hij citeert uit de COI Focus van april 2020, een rapport van de VN Veiligheidsraad van december 2018 en het EASO-rapport van 2017.

Wat betreft het willekeurige karakter van het geweld, blijkt dat het geweld gepleegd door Al-Shabaab als willekeurig kan worden beoordeeld, ook in Mogadishu.

Dit wordt bevestigd in het laatste rapport van Amnesty International van maart 2020, informatie van OHCHR van oktober 2020, een rapport van Finnish Immigration Service van 7 augustus 2020 en een rapport van HRW van januari 2020. Burgers zijn vaak het slachtoffer van aanslagen door zowel terroristische groeperingen (Al-Shabaab) als door wetshandhavinginstanties die deze aanvallen proberen te bestrijden.

De bestreden beslissing stelt ook dat het geweld willekeurig is, en als gevolg, dat burgers het slachtoffer kunnen zijn van het geweld in Mogadishu. Wat de hoge intensiteit van het geweld betreft, vermeldt de bestreden beslissing dat het geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon. De bestreden beslissing baseert zich op jurisprudentie van het EHRM en andere Europese landen. Deze jurisprudentie dateert van minimum drie jaren geleden. Niettemin fluctueert de veiligheidssituatie in Mogadishu veel. Zelf als er sprake van een daling voor april 2020 was, bleef het aantal incidenten zeer hoog, met een totaal van 233 incidenten over een periode van 6 maanden, alleen in Mogadishu. In dit verband merkt de bestreden beslissing bovendien op dat er een stijging in het aantal gewelddaden is sinds december 2020, terwijl de cijfers al zeer hoog en zorgwekkend waren. Recente verslagen tonen aan dat aanslagen met burgerslachtoffers nog steeds regelmatig in de hoofdstad worden gepleegd (verzoekschrift, stukken 9-16). De aanslagen die worden vermeld zijn bovendien zeer waarschijnlijk slechts een deel van het werkelijke aantal incidenten. Er bestaat immers geen zekerheid over de data over het aantal burgerslachtoffers van Al-Shabaab. Volgens informatie van UK Home Office, zijn de aanslagen aan het toenemen (verzoekschrift, stuk 17). Dergelijke conclusie over een zorgwekkende toeneming van het geweld gepleegd door Al-Shabaab in de hoofdstad werd ook gemaakt door de Danish Immigration Service en stond ook in de berichtgeving van BBC (verzoekschrift, stuk 18-19). Daarnaast, wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft die het risico verhogen, verwijst verzoeker naar het verslag van de Canada Immigration and Refugee Board. Dat stelt dat gevaar toeneemt voor mensen die terugkeren naar Somalië.

Het moet ook worden benadrukt dat verzoeker sinds 2008 niet meer in de hoofdstad verblijft, en dat het grootste deel van zijn familie buiten Mogadishu verblijft, zodat zijn netwerk in de hoofdstad zeer beperkt is. Over het dagelijkse leven heeft de bestreden beslissing nogmaals een bevooroordeeld lezing van de COI Focus gedaan. De dagelijkse leven van de inwoners van Mogadishu is sterk beïnvloed door het geweld, maar ook door de voedselonveiligheid (zie ook verzoekschrift, stukken 5-6). Deze kwalitatieve criteria zijn even belangrijk als het aantal geweldincidenten of het aantal doden, volgens de jurisprudentie van de EHRM. Zoals hierboven getoond, zijn er meerderen bronnen die aantonen dat Mogadishu niet veilig is. COI Focus van april 2020 stelt: *“Volgens de Britse denktank RUSI is de dreiging van terroristisch geweld in de stad voor iedereen reëel en onvoorspelbaar. Een medewerker van een internationale ngo in Mogadishu verklaart begin 2018 aan het Finse COI-onderzoeksteam dat aanslagen in ieder stadsgedeelte kunnen gebeuren en niemand met zekerheid veilig is. Vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties is Mogadishu een gewild doelwit voor AS.”*

Het aantal geweldincidenten fluctueert, maar blijft altijd hoog. Zelfs als de aanslagen doelgericht kunnen zijn, zijn er vaak burgers onder de slachtoffers. Gezien de aanvallen en de aanslagen van deze vorige maanden, is dus het geweld niet doelgericht omdat dat geweld elke persoon zonder onderscheid kan aanraken (en niet alleen leden van de politie, van het leger of een speciaal populatiegroep).

Bovendien behoort verzoeker tot een risicoprofiel (als *returnee*) en dit verhoogt het risico om slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld (arrest *Elgafaji*).

De bestreden beslissing heeft geen rekening gehouden met alle informatie die in de verslagen staan. Zoals aangetoond is de evaluatie van de veiligheidssituatie niet goed bestudeerd en bestaat er een heel groot risico voor burgers in Mogadishu. Een complete en grondige lezing van de verschillende informatiebronnen laat op zijn minst toe de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker op basis van artikel 48/4, § 2, b), of c), van de Vreemdelingenwet.

- *“IN CONCLUSIE, ten gevolge van het bovenstaande, moet er worden beoordelen dat de argumenten van het CGVS onvoldoende, inadequaat en verkeerd zijn om een negatieve beslissing te kunnen nemen wat betreft zijn persoonlijke problemen.*

De bestreden beslissing moet ten minste vernietigd worden om naar het CGVS terug te sturen voor verdere onderzoek van zijn persoonlijke problemen.

De verzoekende partij is echter van mening dat de verklaringen van verzoeker moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwd worden, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Rekening houden met de veiligheidssituatie in Mogadishu, zijn er ook genoeg elementen om zijn vrees voor ernstige schade in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, des te meer dat verzoeker sinds eind 2007 Mogadishu heeft verlaten en dat de grootste deel van zijn familie daar niet meer woont.

De verzoeker moet als gevolg een bescherming krijgen.

Daarvoor dient verzoeker de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toegekend te worden.”

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep zijn volgende stukken aan het verzoekschrift gevoegd:

- Rapport *“Report of the Secretary-General on Somalia”* van VN Veiligheidsraad van 21 december 2018 (stuk 3);
- EASO-rapport *“Somalia Security Situation”* van December 2017 (stuk 4);
- Rapport *“Somalia 2019”* van Amnesty International (stuk 5);
- Rapport *“Report on fact-finding mission to Somalia”* van migri.fi van 7 augustus 2020 (stuk 6);
- Rapport *“World Report 2020 - Somalia”* van HRW (stuk 7);
- Rapport *“Somalia Humanitarian Bulletin”* van UNOCHA van oktober 2020 (stuk 8);
- Rapport *“Global Overview July 2021”* van International Crisis Group (stuk 9);
- Bericht *“Somalia: Mortar fire reportedly targets vicinity of Aden Adde International Airport (MGQ) in Mogadishu”* van garda.com van 21 juli 2021 (stuk 10);
- Bericht *“Extremist attack in Somalia’s capital kills at least 9”* van apnews.com van 10 juli 2021 (stuk 11);
- Bericht *“Somalia: Bomb explosion reported in Mogadishu”* van garda.com van 2 juli 2021 (stuk 12);
- Bericht *“Somalia: Explosion reported in Taleh neighborhood of Mogadishu”* van garda.com van 20 juni 2021 (stuk 13);
- Bericht *“Somalia: Suicide bomb attack reported in Hodan District”* van garda.com van 5 juni 2021 (stuk 14);
- Bericht *“Death toll in bombing in Somalia’s capital rises to 20”* van abcnews.com van 15 augustus 2021 (stuk 15);
- Bericht *“Somalia: At Least Five Killed in Shaab Raid on Mogadishu Hotel”* van allafrika.com van 1 februari 2021 (stuk 16);
- Rapport *“Somalia (South and Central): Security and humanitarian situation”* van Home Office van november 2020 (stuk 17);
- Rapport *“South and Central Somalia Security situation, forced recruitment, and conditions for returnees”* van Danish Immigration Service van juli 2020 (stuk 18);
- Bericht *“Mogadishu attack: Somali troops end deadly siege at Elite Hotel”* van bbc.com van 17 augustus 2020 (stuk 19);
- *“SOMALI POLICE FORCE POLICE STATION H/ Wadaag”* van 5 juli 2019 (stuk 20).

2.1.3. In een aanvullende nota van 28 september 2021 voegt verzoeker volgende stukken:

- verzoekers mail van 16 augustus 2021 aan zijn advocaat (stuk 1);
- mail van Rode Kruis van 22 september 2021 voor een afspraak met de dienst Restoring Family Links (stuk 2);
- UK AIT 1 juni 2005 (stuk 3).

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

2.3. Inzake de vluchtelingenstatus bevestigt de Raad vooreerst dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas dat verzoeker eind 2007 Mogadishu is ontvlucht uit vrees voor wraak van de familie van twee jongens die hij zou hebben aangegeven bij soldaten waardoor die jongens zouden zijn vermoord. De verwijzing naar de algemene context van geweld in die periode in Mogadishu laat niet toe om verzoekers verklaringen als aannemelijk te beschouwen. Het relaas dat verzoekers broers en zussen niet op hetzelfde ogenblik zijn vertrokken ondermijnt immers de geloofwaardigheid van de reden waarom hij is vertrokken uit en niet kan terugkeren naar Mogadishu (Notities van persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 9-10). Het verzoekschrift tracht voornamelijk om verzoekers verklaringen aan te vullen en in lijn te brengen met wat de commissaris-generaal had moeten lezen, opdat verzoekers relaas aannemelijk kan worden geacht. Er wordt echter geen overtuigende verklaring gegeven voor het gegeven dat het vertrek van verzoekers broer O. in 2008 wordt gesitueerd, verzoekers broer M. pas halfweg 2008 is vertrokken, zijn zussen in 2010 zijn weggegaan en zijn moeder nooit vertrok en tot op heden in Mogadishu is blijven wonen (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 10, 24, 27 en 29). Verzoekers verklaringen over het vertrek van zijn broer M. bij aanvang van de procedure duiden erop dat M. niet op hetzelfde ogenblik is vertrokken, maar niet lange tijd na verzoeker, omdat hij ook werd herkend in de wijk (CGVS-vragenlijst, stuk 7, p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn broer M. midden 2018 is vertrokken, opnieuw met de verduidelijking dat het niet zo lang na verzoekers vertrek was (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 24). Verzoekers verklaringen over zijn eigen vertrek uit Somalië zijn evenmin coherent. Hij gaf weliswaar aan dat hij ongeveer 3 maanden onderweg was naar Zuid-Afrika, omdat hij enige tijd in Malawi heeft verbleven, waar hij zijn paspoort verloor (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 11-12). Op 22 juli 2008 registreerde een *official* in Zuid-Afrika verzoeker in Kaapstad en op 18 oktober 2016 kreeg verzoeker er een laatste verlenging van zijn document (Documenten, stuk 5, nr. 1). Deze vaststellingen doen echter geen afbreuk aan de tegenstrijdige verklaringen over hoelang verzoeker en zijn relevante familieleden na het voorgehouden incident van eind 2007 nog in Somalië hebben verbleven. Uit het geheel van de afgelegde verklaringen blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoeker niet samen met de andere broers en zussen en zijn moeder uit Mogadishu is vertrokken. De verwijzing naar een gebrek aan financiële middelen om de chronologie van hun vertrek te vergoelijken maakt geenszins het relaas over een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk. Indien verzoeker en zijn familie een gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren voor een familie uit de buurt, is het niet aannemelijk dat zij op deze plaats blijven wonen.

Het argument dat verzoeker geen bewijs neerlegt van de moord op zijn broer blijft overeind. Het stuk dat werd gevoegd aan het verzoekschrift werpt geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing. Het is immers ongeloofwaardig dat verzoeker enerzijds heeft gezegd dat er geen bewijs is voor de dood van zijn broer M., omdat hij toen niet op de hoogte was van het bestaan van een dergelijk document. Anderzijds heeft verzoeker altijd contact gehouden met zijn moeder, alsook met vrienden in Mogadishu die hij beschrijft als *“Buurjongens waarmee ik contact had terwijl ik in Zuid-Afrika was.”*, maar niet op de hoogte zou zijn van het bestaan van een bedreiging ten aanzien van zijn familie of het bestaan van een bewijsstuk over de moord op zijn broer M. (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 14-16). Verzoekers verklaringen over zijn contacten in Somalië zijn manifest ongeloofwaardig. Wanneer hem wordt gevraagd of hij naast zijn vrouw nog contact heeft met anderen in Somalië, ontkent hij eerst, om dan zijn antwoorden aan te passen (*Ibid.*). Het stuk dat verzoeker thans voorlegt bij het verzoekschrift betreft een kopie die is opgesteld in het Somali en het Engels. De bewijswaarde van een kopie is per definitie gering, omdat een kopie makkelijk kan worden gefabriceerd en gemanipuleerd. Het stuk in het Engels vermeldt *“Purpose: - Proof of murder incident 5/7/2019”* en beschrijft dat verzoekers broer zou zijn omgebracht door zes kogels, waarvan vier hem in het hoofd werden geraakt en twee in zijn borst, waarna verzoeker nog zou zijn overgebracht naar het Madina hospitaal. Er wordt echter verkeerdelijk gesproken over *“The killings were carried out by unknown men armed with pistols who fled the scene, but such acts are carried out by Al-Shabaab insurgents.”* Het is niet aannemelijk dat er over meerdere moorden wordt verhaald in het bewijsstuk. Ook de vermelding van onbekende daders die gelinkt worden aan Al-Shabaab ondergraaft de authenticiteit van het stuk, aangezien verzoeker uitdrukkelijk stelt dat I.I. achter de moord zit. Verzoeker heeft deze I.I. nooit in verband gebracht met Al-Shabaab. Daarenboven overtuigt verzoeker de Raad niet dat hij enkel dit stuk zou kunnen voorleggen over zijn broer en diens dood, terwijl dit het hoofdmotief is van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Verzoeker legt ook tegenstrijdige verklaringen af voor het feit dat zijn moeder niet met de autoriteiten heeft gepraat over de moord op haar zoon. Verzoekers verduidelijking dat enerzijds de Somalische overheid de moord niet verder zou onderzoeken, omdat de situatie in Somalië al moeilijk genoeg is om de bevolking te beschermen tegen de aanslagen die worden gepleegd door Al-Shabaab, staat haaks op de aanwijzing die het politierapport bevat dat de moord op verzoekers broer M. net het werk was van Al-Shabaab.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, hecht de Raad geen geloof aan het relaas dat betrekking heeft op het incident van eind 2007 en de moord op verzoekers broer op 5 juli 2019 in Mogadishu.

Waar verzoeker nog steunt op een vrees voor vervolging omdat hij behoort tot een minderheidsclan, beperkt het verweer zich tot een herhaling van zijn verklaringen. Het verzoekschrift stelt terecht vast dat verzoekers behoren tot een minderheidsclan niet wordt betwist in de bestreden beslissing. Het stuk in de aanvullende nota over de discussie of de Bagadi al dan niet als een minderheidsclan kan worden beschouwd werpt daarom geen ander licht op de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers aangehaalde problemen niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Waar verzoeker nog stelt dat de commissaris-generaal bepaalde aspecten van het relaas heeft onderzocht en deze slechts individueel heeft beoordeeld, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Deze vermeldt expliciet dat het om “het geheel van voorgaande vaststellingen” gaat, waardoor verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de omstandige motivering in de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt op dit punt integraal overgenomen door de Raad:

“Daarnaast stelt u dat u het slachtoffer bent van discriminatie wegens uw toebehoren aan een minderheidsclan. Gevraagd hoe u precies werd gediscrimineerd, verwijst u naar een incident waarbij jongeren van de meerderheidsclan Habar Gidir naar uw huis gingen om jullie fysiek aan te vallen. Uw zus raakte daarbij gewond, maar uw moeder slaagde erin het incident te doen stoppen door clanbemiddeling (CGVS, p. 8). Gelet uit uw verklaringen blijkt dat het om een eenmalig incident, dat u bovendien niet hebt aangehaald in het kader van uw interview bij de DVZ, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat uit dit incident blijkt dat u als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Ook verklaart u dat u werd bedreigd door de familieleden van een Habar Gidir-meisje met wie u een relatie had (CGVS, p. 8). U stopte de relatie omdat u vreesde voor uw leven (CGVS, p. 8). Gelet op het feit dat u al sinds 2007 weg bent uit Somalië en uit uw verklaringen niet blijkt dat u nadat u de relatie met dit meisje stopzette nog problemen hebt gehad met deze familie, kan bezwaarlijk gesteld worden dat uw vrees nog actueel is.

Voor wat betreft de problemen die u vreest met uw huidige schoonfamilie wegens uw toebehoren tot een minderheidsclan dient dan weer te worden opgemerkt dat uw verklaringen hypothetisch en niet concreet zijn. Zo stelt u dat de familie van uw echtgenote S. niet akkoord ging met het huwelijk, maar aangezien jullie op dat moment in Zuid-Afrika waren, konden jullie toch trouwen (CGVS, p. 8, 30). Ondertussen zijn jullie al enkele jaren gehuwd en hebben jullie samen twee kinderen. U geeft zelf ook aan een goede relatie te hebben met uw vrouw (CGVS, p. 8). Als u gevraagd wordt wat u denkt dat er nu zou gebeuren tussen u en uw schoonfamilie bij een terugkeer naar Somalië, antwoordt u dat jullie trouwden in Zuid-Afrika, daar samen leefden en dat jullie niet in Somalië waren (CGVS, p. 30). Als wordt opgemerkt dat uw vrouw toch in Somalië is en als wordt gevraagd of zij bedreigingen ontving of al iets gehoord heeft, dan antwoordt u enkel dat ze niet op goede voet staat met haar familie en dat een familielid van uw vrouw ontvoerd werd door Al-Shabaab (CGVS, p. 31). Gevraagd wat er nu concreet zou gebeuren tussen u en uw schoonfamilie als u zou terugkeren, kan u enkel antwoorden dat u in het verleden al een gelijkaardige ervaring had, dat u uw vrouw zou kunnen verliezen en dat u iets zou kunnen aangedaan worden. U geeft zelf aan geen contact meer te hebben met uw schoonfamilie, behalve met uw schoonmoeder die het huwelijk wel aanvaardt (CGVS, p. 31). U maakt uw vrees bijgevolg niet concreet en specificeert niet welke problemen u precies zou ondervinden als gevolg van uw huwelijk met iemand van een meerderheidsclan bij een terugkeer naar Somalië. Bijgevolg blijkt ook hieruit geen vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève te hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet te lopen.”

Verzoekers afspraak met de het Rode Kruis in verband met de opsporing van zijn vrouw en kinderen (aanvullende nota, stukken 1 en 2), steunt slechts op bijkomende verklaringen van verzoeker die onvoldoende geloofwaardig worden bevonden. Gelet op hetgeen voorafgaat, is de Raad van oordeel dat verzoeker ook in de huidige stand van het onderzoek zijn nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt. Uit de in het verzoekschrift geciteerde en ter kennis gebrachte informatie kan evenmin blijken dat louter verzoekers vermeende profiel als lid van een minderheidsclan zou volstaan.

Verzoeker laat de motivering over de neergelegde documenten ongemoeid. De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt op dit punt integraal overgenomen door de Raad:

“Wat betreft de door u neergelegde documenten (een originele vluchtelingenkaart afgegeven door het Zuid- Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 18.10.2016; een kopie van een voorlopig rijbewijs afgegeven door de gemeente Mossel Bay op 11.10.2013; een kopie van een vast rijbewijs afgegeven door Zuid-Afrika op 12.10.2013; een kopie van een vast rijbewijs afgegeven door Zuid-Afrika op 31.08.2018; een kopie van een geboorteakte van uw dochter Ay. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 01.03.2013; een kopie van een geboorteakte van uw dochter As. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 17.03.2015; een kopie van een geboorteakte van uw zoon H. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een geboorteakte van uw stiefzoon M. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 21.09.2018; een kopie van een verblijfsvergunning van uw vrouw S. afgegeven door het Zuid-Afrikaans departement van Binnenlandse Zaken op 16.08.2018 en een foto van een beenwonde) dient te worden vastgesteld dat deze documenten enkel informatie bevatten omtrent de nationaliteit, identiteit, herkomst en verblijfplaatsen van u en uw familieleden, gegevens die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Voor het overige bevatten ze geen enkele informatie over de door u aangehaalde asielmotieven.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Een loutere verwijzing naar de algemene humanitaire situatie die enkel steunt op landeninformatie die niet wordt verbonden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, toont evenmin een nood aan internationale bescherming aan in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft overigens nooit eerder enig element in deze zin aangebracht.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu dient vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij tot eind 2007 in Mogadishu verbleven heeft, zodat zijn nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing en bijgebracht door verzoeker in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

Uit de toegevoegde informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt sinds mei 2012 ten gevolge van de terugtrekking van Al-Shabaab uit de hoofdstad veranderd is en in hoofdzaak de vorm aanneemt van aanslagen enerzijds en tribale en zakelijke conflicten die gepaard gaan met geweld anderzijds.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de door verzoeker toegevoegde informatie (verzoekschrift, stukken 3-20), in zoverre deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu, dezelfde is en voor het overige in dezelfde lijn ligt als de informatie waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie in de stad Mogadishu is gebaseerd.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoekers verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij als terugkeerder een groter risico loopt om het slachtoffer te worden van het geweld dat in Mogadishu plaatsvindt, omdat hij sinds 2008 niet meer in de hoofdstad verbleef, merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat hij zijn moeder in Mogadishu heeft, alsook een netwerk van vrienden uit de buurt met wie hij contact had toen hij nog in Zuid-Afrika verbleef. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij ooms heeft die instaan voor zijn moeder en haar, zijn halfzussen en zijn broer geholpen hebben. Verzoeker is een jongeman, die tot zijn 21-22 jaar in Mogadishu heeft verbleven om daarna jarenlang in Zuid-Afrika te wonen waar hij handelaar was. Verzoeker verklaarde 4-5 jaar naar een privé-school te zijn geweest en goed te kunnen lezen en schrijven (DVZ-verklaring, stuk 7, p. 6; Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 16-17).

De Raad is aldus van oordeel dat verzoeker een gezonde, jongeman is die bovendien zeer zelfstandig is en daarom voldoende in staat om de gevaarlijke situaties in Mogadishu naar behoren in te schatten. Hij kan zich bij een terugkeer naar Mogadishu beroepen op de steun en bescherming van zijn netwerk, zodat hij geen groter risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wegens het willekeurig geweld dan andere burgers uit de regio. Hij voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Mogadishu.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP